

Profesores e psicólogos identifican as nosas actitudes máis nocivas á hora de implicarnos na educación dos fillos.

ESTUDAR CON ELES

Ser pai e mestre á vez crea conflitos e dependencia

Chegan os primeiros deberes escolares e aí están papá e mamá á beira; e os deberes son da criatura, non da familia; o deber da familia é velar por que o neno teña espazo e tempo para facer as súas tarefas e, se son moi pequenos, facilitar a organización do tempo.

Habemos de controlar que o traballo estea feito, pero non entrar no contido porque se trata de que as tarefas as fagan os nenos e así traballar a súa autonomía. Iso non significa que se o neno expón algunha dúbida non lle deamos pistas ou ferramentas para resolvela. Din os expertos que facer de mestres e pais á vez non trae máis que problemas: crea conflitos familiares diarios e dependencia, porque os nenos afanse a que haxa alguén encima deles para traballar. E se o crío ten dificultades de aprendizaxe ou necesita reforzo, o consello é buscar un profesor particular, se existe esa posibilidade.

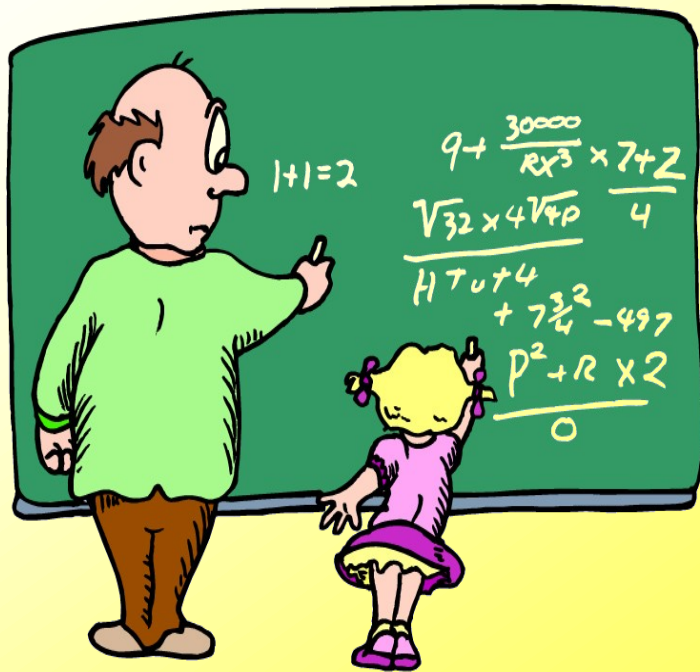
Liquidar os seus descoidos dificulta a súa maduración

Os nenos han de aprender a organizarse e a liquidar os seus problemas, a calquera idade, e non hai que mandar a ninguén correndo a comprar tinta de impresora a última hora da tarde porque ao día seguinte ha de entregar un traballo nin levarlle á escola o libro ou o bocadillo esquecidos; se os pais resolvémoslles todo 'con tal de que estuden', non maduran, non asumen as súas responsabilidades nin aprenden a ser autónomos.

RESOLVERLLO TODO

QUERER XENIOS

Sobreestimar a miúdo provoca o efecto contrario

Os mestres explican que unha práctica moi habitual nas familias é a de sobreestimar aos nenos. Todos queren un fillo xenio e énchenlles o berce de dispositivos, abusan de xogos didácticos, afánanse porque aprendan moitas cousas e canto antes mellor, e esa sobreestimulación non só non inflúe nunha evolución cognitiva máis rápida, senón que a miúdo ten efectos contraproducentes en forma de problemas de atención ou de falta de concentración.

Esa impaciencia respecto á aprendizaxe provoca, segundo os psicólogos, que os pais nos desesperemos ante as primeiras dificultades nos estudos ou vivan como un fracaso os primeiros malos resultados, sen ter en conta que a educación é un proceso a longo prazo e que o que os nenos necesitan para aprender é paciencia e ánimo. Os pais non deberiamos considerar os malos resultados como un fracaso porque iso reduce a autoestima dos fillos e incapacita cada vez máis a uns e outros, todo chega ao seu tempo.

O estímulo material desvirtúa e pode aumentar a frustración

As notas nin se han de premiar nin castigar; hanse de eloxiar e aplaudir, ou analizar se é necesario dedicar máis tempo a estudar, segundo os expertos. O mellor estímulo é descubrir cousas novas e desenvolver os teus intereses, se fai falta un estímulo material, é que algo non funciona.

Os premios poden causar unha dobre frustración, porque con frecuencia ofrécense por notas pouco realistas e se o rapaz non triunfa a pesar da recompensa prometida a súa sensación de fracaso e o seu malestar é dobre: ademais de non alcanzar a súa meta escolar, queda sen agasallo.

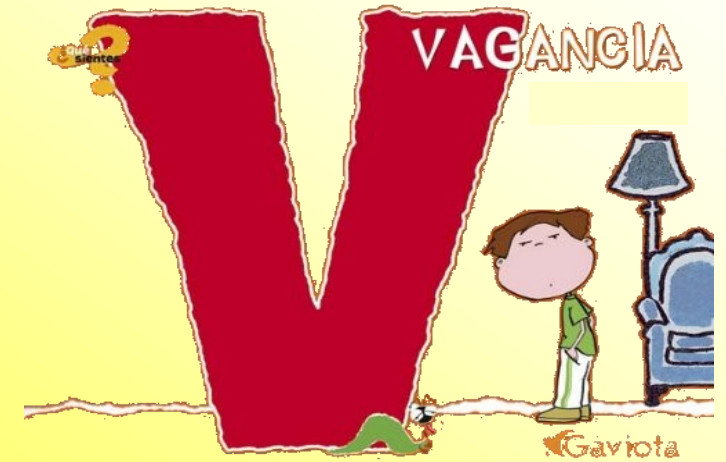
PREMIAR AS NOTAS

Buscar trastornos detrás dos fracasos atrasa a madurez.

Outra conduta recorrente é a tendencia dos pais para buscar trastornos neurolóxicos detrás dos fracasos escolares dos nosos fillos. Hai moitos nenos que son incapaces de esforzarse en facer os deberes ou en estudar porque son vagos, e iso é inmaduridade, non un trastorno mental, e ás veces téntase disfrazar esa vagancia como intolerancia á frustración ou intolerancia a o estrés, cando o que teñen é falta de autonomía. Esta actitude ten que ver coa actitude hiperprotectora de moitos pais que buscamos a etiqueta do trastorno para o baixo rendemento dos nosos fillos porque no momento en que se disfrazo algo como trastorno se desculpabiliza a todo o mundo.

DISFRAZAR A VAGANCIA

EXERCER DE DETECTIVES

O control absoluto das súas tarefas suscita desconfianza.

Hai pais que rastreamos os deberes, traballos, a data de exames ou os comentarios dos nosos fillos en clase a través da axenda escolar, a web do centro, as redes sociais ou implicando nas súas indagacións aos pais doutros nenos da clase, con quen está en permanente contacto por WhatsApp. Esa conduta provoca unha fenda de desconfianza e non resolve nada. No canto de exercer este control absoluto é aconsellable realizar un acompañamento afastado, revisar conxuntamente co rapaz a axenda de tarefas, pero deixándolle que sexa autónomo para realizalas. E para os pais que optamos por preguntar a lección para saber se o neno preparou un exame, recoméndase poñerlle tres ou catro preguntas por escrito, porque normalmente non hai exames orais e de nada serve que o neno se saiba a lección falando se logo exprésase mal por escrito ou comete moitas faltas de ortografía.

USAR O ESTUDO COMO PEAXE

As tarefas escolares acaban entendéndose como un castigo.

"Castigado a facer os deberes" ou "ata que non acabes de ler non hai debuxos" son frases que utilizamos algúns pais para incitar aos nosos fillos para facer as tarefas escolares. Pero o tempo de estudo debería ser sempre un tempo de tranquilidade e acougo, non de regañinas. O obxectivo debe ser axudar aos nenos para descubrir o pracer da lectura ou da aprendizaxe, e iso non se consegue se se expoñen as tarefas escolares como un castigo ou como unha peaxe necesaria para poder gozar de actividades pracenteiras como saír cos amigos, ver a televisión ou xogar coa consola.

E a medida que crecen, han de entender a relación entre esforzo, dedicación e resultados e asumir que se han de estudar máis porque tiveron malas notas trátase dun investimento, non dun castigo.

As expectativas non sempre se adecúan ás capacidades.

En moitas familias pesan máis as expectativas que temos os pais sobre os estudos dos fillos que as preferencias ou capacidades destes, e moitos rapaces son orientados a estudar o que queremos ou nos gusta a nós. Neste país confundimos intelixencia con título, continuamos desprestixiando a formación profesional e non valoramos a creatividade como un medio para vivir.

PROXECTARSE NOS FILLOS

O modelo dos pais non garante o éxito hoxe.

Moitos pais pensamos que o modelo e os métodos educativos que nos serviron a nós serviránlles aos nosos fillos, pero a escola cambiou moito e os nenos tamén. O que nos gustaba do colexio, o que aprendíamos entón ou como o aprendíamos non ten por que ser un modelo de éxito para os nosos fillos. E por iso pode ser un erro que os pais tratemos de ensinar aos fillos para ler ou a calcular pola súa conta ou lles poñamos actividades de reforzo en casa, sen considerar que quizá esteamos a interferir no ritmo ou o método pedagóxico que segue a escola. Un debe plantexarse a que escola leva ao seu fillo, asegurarse de que comparte as mesmas ideas, e logo acompañar ao neno no aprendizaxe pero con respecto ao proceso que seguen na escola, e non dar ás neno mensaxes diferentes. Os educadores son especialmente críticos cos pais que mostran constantemente o seu desacordo cos profesores en presenza dos nenos, porque estes aproveitan esa situación para manipular a uns e a outros.

NON RESPECTAR A LIÑA ESCOLAR

Todos os pais queremos o mellor para os nosos fillos, esperamos que estas recomendacións axúdenvos un pouco nesa complicada tarefa que é a educación.

"Enseñar no es transferir conocimiento, sino crear las posibilidades para su propia construcción"

Paulo Freire

WhatsApp

604 059 719

DÚBIDAS ? *Pregunta e infórmate*

**Tabaco, alcol,
outras drogas,
condutas adictivas**

Facebook: UNIDAD ASISTENCIAL
DE DROGODEPENDENCIAS DE MONFORTE

Suxerencias e comentarios:

uad@concellodemonforte.com

Se queredes poñervos en contacto
connosco, estamos en:

UNIDADE ASISTENCIAL DE
DROGODEPENDENCIAS
SERVIZO DE PREVENCIÓN

Plaza da Estación - 17

27400—Monforte de Lemos (Lugo)

Facebook:

Unidad Asistencial de Drogodependencias
Monforte de Lemos

TLF. 982 40 04 95

CONCELLO DE
MONFORTE
DE LEMOS

XUNTA DE GALICIA
CONSELLERÍA DE SANIDADE

UAD

UNIDADE ASISTENCIAL
DE DROGODEPENDENCIAS
MONFORTE DE LEMOS

Carguemos as mochilas de grandes doses de agarimo, de respecto, de confianza e de soños para que xuntos formemos excelentes persoas.

De novo, seguiremosvos acompañando durante todo o novo curso 2022 / 2023.

BIENVENIDOS